

M. Fehérvári Judit

Szellemrajzok a Covid ciklus verseiből – Gyermekkor

Légyapír galacsinokat dobálok

Ragadnak a kezemre a döglött zümmögők.
Anyám a kerti kötelekről szedi be
A fagyott ruhákat.
Angyalszárnyuk van és a
Kályha tüzenél friss illatuk
Teríti be a házat.
Diógyőri tojásbrikettbe
Táncolom a kalocsai papucsom.
Koromtól mocskos az arcom,
Tenyerem, de az annyira vágyott
Lábbeli már átbalettozta magát
A tűzön.
Ilyen lehet a Feltámadás.
Csak kötelek, árnyak, hullák
És álmaimban egy kék vizű,
Tavirózsákkal teli tó.

Hiányoznak az őszinte lelkek

A rég eltávozott őseim, a sehova
Sem tartó séták íze a talpaimon,
Mikor a járás gyönyöre a lényeg,
És a tudás öröme, hogy várnak valahol.
Előttünk a régi utak, mellettünk elsuhan
A kiserdő, a temető, a sok ángyom,
S belelátjuk a házakba Jézus szentséges
Szívét és a Szeplőtelen Szűzet, még sincsen
Semmi tervünk magáról az útról, és
Képzeletünk ragyogja be a felhők széleit,
A fűszálak hegyein ismerős szöcskék
Hegedülnek és balettoznak felkészülve
Arra, hogy, akár az emlékektől mámoros
Lelkeink, az Égre másszanak.

(Az angyalok csak úgy nem vigyáznak...)

Az angyalok csak úgy nem vigyáznak
az angyaloknak néha eltörik a szárnyuk
angyalokat látni nem káprázat
angyalokkal élni nehéz súlyként
omló bánat mert amit nézek
már nem én látom hiszen rég
elúsztak a fények Héthatáron
emlékül még minden galaktikában
csillagpezsgőt durrogtattak
buborékfényük az angyalokkal hullott egy
augusztusi éjszakában
mikor kívánni szoktak villámálmot
vagy keresik az utat min régen jártak
s együtt voltak egymás gondolataiban
boldogan úszva és nem akarták a másikat
elhagyni félbevágott mondatokkal
begubózott gondolattöredékekkel
kettészelt hallgatásokkal
babaillattal porcukros álmos jövőjóslatokkal
a felnőttkor sikereivel bánataival
és egy fénytelen tekintetű haldokló
angyallal kit Isten felemelt a földről
pedig maradt volna még de a Teremtő
nem kérdezte a jövő jelmezeit
megvalósítani a magasba emelte
de élő ember nem látta még a mennyet
tócsákba fagyott bánateső fúrja a homloka mögötti
csöndet és nem ér rá várni ezernyi kódarab szakad lelkéből
örül ha még ma meghalhat
talán van újratalálkozás.

Utóhang:

Foszlik az éj kabátja
rongyokban takarja
az egykori tájat
ami volt ma nincsen
már én sem látom

megszólalni nehéz
hatalmas terhet rakott
rám hiányod fátyla
senki sem akar a végállomáson
melléd ülni egy angyalt
hagytál elröpülni.